

Новинар и водитељ Иван Ивановић каже да је страх “као и лепота – у очима посматрача”. “Кад одлучиш или кад си рођен тако да се не плашиш, то је то. Ево, сад немам посао, и шта ћемо сад?”.

“Верујем да међу нама новинарима – ево, назваћу себе новинаром – има 80 посто нормалних људи којима није добро кад после својих емисија и својих интервјуа дођу кући и легну у кревет. Нису у реду са собом што су морали тако да раде. Позивам их да се запитају да ли стварно морају. Да ли стварно зарађују толики новац који не могу да зараде на другом месту па да се осећају боље? (...)”

Ево на чему се заснива мој комодитет: на томе што ми образ, стварно, нема цену. Сад ћу да продам свој стан, па ћу од тога да живим. Ако је то добар план, онда сам ја цар. На крају крајева, ако ја могу са својом платом да урадим овако нешто, онда може и неко са далеко мањом. Много је лакше наћи посао за мање плаћене позиције од ове на којој сам ја био. Знам да више никада нећу наћи посао за плату какву сам имао на Првој. И уопште ми није битно. То је моја доња црта достојанства.

Све материјално што си једном направио у животу можеш да изгубиш, па да направиш други, трећи пут, али достојанство губиш само једном у животу. Да ли мислите да је требало да после година поштеног рада оставим своје име у једној оваквој трансакцији у којој је продата Прва? У којој је 200 милиона евра државних пара окренуто у року од две недеље пред свима нама. Где нови власник није имао ревизора да провери папире у Првој. Па половни ауто кад купујеш одеш код мајстора да га стави на компјутер да провериш да ли је све у реду. Друга ствар, да ли мислите да ја треба да будем колега са Ђуком, да радимо у истој фирми?”

(Истиномер, Време)

Видети још: [Иван Иванович: Опроштајно обраћање публици у забрањеној новогодишњој емисији „Вече са Иваном Ивановичем“ – нећу да стварам илузију да је све нормално](#)